

תוספת שבת

שים לב!

זמן הדלקת

נרות שבת

ממשיך

להקדים

בכל שבוע

זמני הדלק"נ שבת פרשת בראשית

ירושלים: 5:34 מוקדם: 5:24

בני ברק: 5:49 מוקדם: 5:39

מודיעין עילית: 5:43 מוקדם: 5:33

חיפה: 5:41 מוקדם: 5:31

טבריה: 5:38 מוקדם: 5:28

מדברי רבותינו זצוק"ל ושיבדלחט"א במעלת תפילת מנחה בערש"ק וקדושת השבת

הושע נא גומרת הלכות שבת, הושע נא חשה למהר ביאת שבת... הניסים בזכות שמירת השבת!

המלחמה החלה ב'שבת' שמחת תורה, שכידוע בשבתות הקודמים של השנה פעם אחת לא תקענו בשופר בראש השנה שחל בשבת, ופעם אחת לא נטלנו לולב בחג הסוכות שחל בשבת, והנה כזה אסון בשבת השלישית - שבת שמחת תורה, שלכבוד התורה התיירו לנו לרקוד.. אפי' שבשבת רגילה אסור!

כידוע המחבלים הכינו תוכניות תקיפה לכל 22 הישובים שעליהם השתלטו. ובאורח פלא רק ל-2 ישובים הם לא נכנסו כלל, 'סעד' ו'אלומים', והם שני הישובים הדתיים היחידים בעוטף עזה!! שהם כמובן שומרי שבת. וקיבוץ 'סעד' שוכן ממש מול 'כפר עזה', שבו היה לחימה קשה בתוך שטח הקיבוץ, ולסעד כלל לא נכנסו. ואף אחד מ'גורמי הבטחון' לא מבין כיצד קרה הדבר... וכן בישוב יכני הסמוך לעיר שדרות, ניצול בזכות השער שרק לאחרונה התחיל להיות סגור בשבתות.

וכן באופקים שנהרגו שם עשרות ובכל זאת בשכונה החרדית הרבנים לא האמינו לשמועות והמשיכו ההקפות והתפילות כרגיל ולא אירע שום פגע אפי' שלעריבים היה מפה עם כתובות בתי הכנסת..

ומרן הגר"י זילברשטין שליט"א באסרו חג סוכות קרא בבית מדרשו להתחזק בלימוד מידי יום הלכות שבת ולהקדים בכניסת השבת בכדי שזכות השבת תמשיך להגן עלינו ועל עם ישראל כולו,

ובפרט לאור דבריו המבהילים של הערוך לנר על ר"ה שחל בשבת (בספרו מנחת עני פר' האזינו) שהשנים הכי טובות ומאידיך גם הכי גרועות היו כשר"ה חל בשבת וזה תלוי בנו איך אנו שומרים שבת.. אז בפרט כעת שאנו זקוקים לזכות השבת בשביל שהיא תמליץ בעדינו ולא יהיה מריעין לה בסופה... וכן כעת לקראת שבת בראשית זה הזמן להתחזק בתוספת שבת ולהקדים בכניסת השבת, וכמו שהורו ומורים גדולי ישראל זצוק"ל ושל"ט"א להימנע מעשיית מלאכה לפחות חצי שעה לפני השקיעה, וכמו שידוע סגולת התוספת שבת להביא גאולה וישועה ורבים ראו ישועות,

וכן בפרט כעת שזמן כניסת השבת מקדים, להתחזק ביציאה מחוץ לעיר לכל הפחות בזמן מספיק שגם הנהגים יוכלו לחזור לבתיהם עד כניסת השבת, וכמו שמרן רבינו הגר"ד לנדו שליט"א עורר בכינוס שהיה בביתו, להקדים בנסיעות לפני שבת ומרן שליט"א אמר, שהנוסעים מאוחר ביום שישי ומכשילים את הנהגים בחילול שבת, הם המחללי שבת והם העושים תחבורה בשבת ולא ראשי הערים החילונים!!

"תוספת שבת" מצילה מעונש מיתה

וחלק מבניו נפטרו וחלקם חלו במחלות קשות. והנה ניתן עלינו אסון נוסף - אחד מבניו שנסע לעסקיו לרומניה נעדר בלא להשאיר עקבות. בצר להם הם פנו אל רבינו זצ"ל בדמעות, עד שנאות לערוך להם גורל הגר"א בקדושה ובטהרה, ולאחמ"כ ישב והדריכם בפרוטרוט היכן לחפש באומרו להם שכבר חושש הוא שמא אינו בין החיים. ואכן ע"פ הוראותיו הברורות ושרטוטיו המדויקים של רבינו זצ"ל שסמן את המקום לפרטיו אף בלא להיות שם מעודו, מצאו בני המשפחה את גופתו של בנם בעיבורו של יער עבות ברומניה, וזכו להביאו לקבר ישראל.

ככלות ימי השבעה באו בני המשפחה לרבינו ובקשו דרכי תיקון ותשובה לצרות הרבות הפוקדות אותם. רבינו נאנח מעמקי ליבו ולבסוף אמר "קבלו שבת חצי שעה לפני הזמן, וכמו שכתוב בפסוק "לקראת שבת לכו ונלכה, כי היא מקור

כתב האמרי אמת' זי"ע, שהמדקדק ב'תוספת שבת' הרי הוא ניצול מד' מיתות ביי"ד ומכריתות, וכל כך למה, דכל עניין המיתה באה בעטיו של חטאו של אדם הראשון שאכל מעץ הדעת שאסר עליו הקדוש ברוך לאכלו, וב'אור החיים' הק' (בראשית א כט בשם מד"ר בא) כתב שכל האיסור של עץ הדעת היה רק ל'יום השישי' ואילו היה ממתיך באכילתו עד כניסת השבת קודש מאז כבר היה מותר לו לאכלו אלא שהוא הקדים המאוחר. ואם כן בעת אשר אנו מקדימין וממהרים לבוא אל יום השבת קודש בקבלת 'תוספת שבת', מכפרים אנו על אותו החטא (הקדמה תחת הקדמה), וממילא פטורים אנו מעונש המיתה הנגזר בגינו.

הישועה בקבלת שבת מוקדם

בספר "רבי משה שמואל" מסופר על מרן הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, אשר אחד משכניו היה אדם למוד סבל,

Yitzhak Zilberstein
Rabbi of 'Ramat-Elhanan' Bnei-Brak
Rosh Kollel 'Beit-David' Holon

יצחק זילברשטיין
רב שכונת רמת-אלחנן בני ברק
ראש כולל 'בית-דוד' - חולון

בס"ד כ"ה ט"ו אלול ה'תשס"א

עת צרה היא ליעקב וממנה יושע

לאחינו בית ישראל היקרים והאהובים,

מובא בשם מרן החפץ חיים זצ"ל שכל מעשה של יחיד הנעשה במסירות נפש עצומה, ללא לאות וללא רפיון, יכול להשפיע על כלל ישראל כולו עד סוף כל הדורות, ועל אחת כמה וכמה אם כל הציבור כולו מתחזק ומתעורר להיטיב דרכיו.

אבקש מאחי היקרים, שכל אחד ואחד ילמד בכל יום ויום שני הלכות מהלכות שבת הלכה למעשה, שזהו הדבר המרומם את קדושת השבת לכלל, ועל ידי כך מושפע כל יחיד ויחיד להוסיף בשמירת השבת ולהתחזק בה, וכבר ייסד רבינו האבן עזרא בפיוטו "כי אשמרה שבת, ק-ל ישמרני", וכבר אמרו חז"ל (נדה דף ע"ג ע"א) כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העדה"ב.

וכל אחד שיעשה כדברים הללו, מובטח לו שינצל מכל פגע רע, ויזכה שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה, ויהי"ר שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולינו, ובמהרה נזכה לגאולת עולמים אבי"ר.

בברכה נאמנה

אחיכם, יצחק זילברשטיין

הברכה", אם מקבלים שבת מוקדם זה עיקר הברכה; קבלו על עצמכם להקדים את השבת ולהוסיף על קדושתה, ותתרפאו". משפחה זו שכלל לא שמרה את השבת קודם לכן כדבעי, החלה מאותו שבוע לא רק לשמור שבת אלא אף להקדים בכניסתה מחצית השעה קודם, וראה איזה פלא, ברכת השבת שרתה עליהם והצרות סרו מעל ראשם.

ובעומדינו בשבוע של פרשת בראשית בו ראינו על עונשי האדם לחטא עץ הדעת, ראוי להביא את דברי מרן הח"ח זצ"ל המובאים בספר 'חפץ חיים על התורה' וז"ל: "כמה נואלו המה קטני אמונה שמאחרים לקבל את השבת וממהרים לצאת, כי הלא כל ששת ימי

המעשה יונקים מן הקללה שנתקלל אדם הראשון "בזעת אפיק תאכל לחם", ורק השבת לבדה יצאה מכלל הקללה והקב"ה בכבודו "ברכו וקדשו". ותחת אשר ובעצמו ברך את היום הזה בעלי השכל ממהרים להיכנס אל השבת לקבל ברכתה בשביל שלא להיכנס כ"כ מהר אל קללת ומאחרים לצאת מהפכים הם את הסדר, מאחרים הם ששת ימי המעשה להיכנס אל הברכה ונחפזים הם לצאת ממנה ולהיכנס במהרה אל הקללה של ששת ימי המעשה. אשרי מי שזוכה למהר בקבלת השבת ולאחר לצאת ממנה, כדי להבין זאת לקבל ברכת ה' הבאה ממילא למקבלי שבת", עכ"ל.

דברי חיזוק לאסונות מרשכבה"ג מרן ראש הישיבה הגר"ל שטינמן זיע"א

כהלכתה אם אינו יודע את ההלכות. וכדי לדעת הלכות שבת צריך ללמוד את ההלכות לכל הפחות שנים ושלש פעמים, ואם לא למד שנים שלוש פעמים לא יכול להיות שיקיים שבת כדין, ובודאי יכשל או בדאורייתא או בדרבנן, ומתרגש רבינו וזועק בנהמת לבו, אפילו "בדאורייתא" אומר היערות דבש שיכשל כשלא ילמד. ובענין הקדמת כניסת השבת, שעשה בזה רבינו כידוע "מהפכה עולמית", מדגיש ואומר שאפילו רק לפרוש ממלאכה האסורה בשבת, מסתבר דזה בכלל מצות תוספת שבת.

ואכן רבנו עשה מהפכה גדולה בענין הזהירות בכבוד שבת, והמעלה להימנע מעשיית מלאכה סמוך לשבת, ובהרבה מקומות שהסתובב בעולם הרחיב את הענין, ואכן כבר כתב הרמב"ם שזהו כבוד השבת, וז"ל הרמב"ם הלכ' שבת פרק ל' סעיף ב': איזהו כבוד... ויושב בכבוד ראש ומיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך...

ואכן רבינו כתב כמה וכמה מכתבים בענין זה, ונביא אחד המכתבים... שמעתי על האסונות שפקדו במקומכם ר"ל ואתם חושבים לנכון שיש בודאי צורך להתחזק יותר ביראת שמים, כמובן אין אתנו יודע עד מה ועלינו להתחזק בכל הענינים, אבל מה שיש להניח מאד ליזהר בדברים שבין אדם לחבירו שזה מאד חמור ויש להתחזק בענין שבת שכבר יפסיקו מלעשות דברי חול חצי שעה לפני השקיעה, וכל מה שמפסיקים מלעשות דבר שאסור לעשות בשבת זה מאד חשוב, וידוע מאמר חז"ל בשבת (ק"ח, ב) כל השומר שבת כדין אפילו עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו וכן כל עניני כיבוד בלבוש ובכל הדברים הכל לעשות לכבוד שבת ומאד להזהר מלדבר דברי חול בבהכנ"ס ובפרט בשבת.

הבה ונקבל על עצמנו להתחזק בשמירת שבת בכל עוז, וגדולה זכות שבת, לרחם עלינו ועל כל ישראל להיוושע בכל הענינים

עדים אנו שנשאל רבינו למקרים שונים מכמה וכמה גוונים במה להתחזק, ועל כולם אמר "שמירת שבת", ופירש, א' להיזהר בשמירת כל הדינים כראוי, ב' להקדים כניסת השבת בפרישה ממלאכה חצי שעה לפני השקיעה.

ונזכיר כמה מהמקרים. נשאל רבינו ע"י הרב ליפא ישראלזון שליט"א שבהיותו בארה"ב ביקשו ממנו לשאול את רבינו במה יכולים בני הגולה להועיל בהתחזקות רוחנית בשביל יושבי ארץ ישראל מאיום הגזירות הנוראות. ואמר רבינו את הנ"ל. והוסיף שענין ההקדמה בכניסת השבת חשובה ביותר בחו"ל, היות שבדרך כלל יש לכל אחד מכונית, וממילא באים ברגעים האחרונים ממש למקום האכסניה בשבת [להורים וכדו'], ויכולים ח"ו להגיע ממש קרוב לשקיעה, ולהיכשל באיסורים דאורייתא! וכאשר יקבלו על עצמם שלא עושים מלאכה חצי שעה לפני השקיעה, יזכו עי"ז להינצל מאיסור שבת החמור.

וכשנשאל רבינו מה ענין שבת לגזירות על התורה? אמר כיון שצריך רחמי שמים, ממילא הזכות הגדולה של שמירת שבת בכוחה להועיל לרחמי שמים שיתבטלו הגזירות.

עוד נשאל ממקום אחד שהיו לאחרונה כמה וכמה טרגדיות קשות רח"ל, ויש גם כמה חולים, ורוצים עצה לחיזוק. ואמר שיתחזקו בשמירת שבת. והיות שבמקום ההוא נוהגים להדליק נרות כבר ארבעים דק' לפני השקיעה, אמר דאין שייך להוסיף על כך, אלא יתחזקו בחלק הא' בזהירות בדקדוק הדינים של שבת, ופירט כגון זהירות במוקצה, וכן זהירות מיוחדת מדיבור מיותר בשבת, דגם זה בכלל שמירת שבת. כמבואר בשו"ע, וכמו שהביאו התוס' בשבת דף ק"ג ע"ב באימא סבתא שדיברה יותר מדאי, ואמר לה רשב"י אמא שבתא הוא, ושתקה.

והרבה פעמים הביא רבינו מש"כ הגאון רבי יונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו יערות דבש, שלא יתכן לאדם שיקיים מצות שבת

דברי חיזוק ממרן פוסק הדור הגר"נ קרליץ זצוק"ל בענין יום השבת

לרגל יומא דהילולא כ"ג תשרי תש"פ

גדול הוא שרבים וגדולים יוצאים להקבלת שבת. ומפני זה נהגו מאות בשנים להתאסף בציבור ולומר מזמורים ושבתים לכבוד השבת, והוא יקרא דשבתא כשמתאספים צבור גדול, והוא קיום של כבוד שבת ממש, והמזלזל בזה ואינו משתתף הרי הוא מראה בעצמו שאינו חש לכבוד השבת, והוא כמלך שיוצאים לקראתו והוא אינו יוצא, על כן יש על כל אחד ואחד להזדרז לבוא בזמן

ברמב"ם כתב (הל' שבת פרק ל' - ב') איזהו כבוד, זה שאמרו חכמים שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד השבת ומתעטף בציצית ויושב בכובד ראש ומיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהן בערב שבת ומתעטפים ואומרים בואו ונצא לקראת שבת המלך, והיינו דהכבוד היותר

ת"ח גדולים, במשך עשרות שנים. וכשסיים הלכות שבת, עבר ללמד הלכות עירובין, וכשסיים זה, חזר שוב להלכות שבת].

מתוך דברי פתיחה לחוט שני חלק ד

אנו מברכים בקידוש "ברוך אתה ה' אשר קדשנו במצוותיו ורצה בנו ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו". והנה בכל ברכות המצוות אומרים 'וציוונו' על המצוה, וכאן על השבת אנו מאריכים על זה ששבת קדשו הנחילנו, דהיינו ששבת קדשו של הקב"ה, שקידש את יום השביעי שבו שבת מכל מלאכתו ובירך אותו והנחילנו, דהיינו שכל הלכות שבת שנצטוונו עליהם הם רק אחרי שהנחילנו את שבת קדשו, ולכן יש לנו שייכות למצוות השבת, שהרי לגויי הארצות שלא הנחילם את השבת אין להם שייכות למנוחת השבת, וכן חוזרים על זה בחתימת הברכה "כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים, ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו ברוך וכו' מקדש השבת". והנה בפרשת יתרו [שמות כ' י"א] כתיב על השבת "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וכו' וינח ביום השביעי על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו". ובפרשת ואתחנן [דברים ה' ט"ו] כתיב "וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויוציאך ה' א' משם ביד חזקה ובזרוע נטויה על כן צוך ה' א' לעשות את יום השבת".

מבואר שהתורה הקד' מצווה אותנו על השבת מפני שהקב"ה שבת ביום השביעי מבריאת העולם. עוד מבואר, שהתורה הקד' מצווה אותנו על השבת מפני "כי עבד היית בארץ מצרים ויוציאך ה' משם". והיינו שעצם קדושת השבת הוא "זכר למעשה בראשית", אבל איך זכו ומתי זכו ישראל במצוות השבת, הוא ע"י יציאת מצרים, שבחר בנו לעם ונתן לנו מצוות, ואחת מן המצוות היא מצות השבת, וזהו "זכר ליציאת מצרים". ושבת קודש זוהי הנהגה של הקב"ה בעולם, שברא את העולם בששה ימים ונח ביום השביעי, וכשהוציאנו ממצרים נתן לנו הקב"ה את המתנה הזו של שבת כביכול להשתתף בהנהגה של הקב"ה של "וישבות", וזה קיבלנו ביציאת מצרים. עיין ברמב"ן בפרשת ואתחנן מה שכתב בענין זה.

השבת ערב ר"ח לכתחילה יש להקדים בסעודה ג' ולא לאכול פת לאחר השקיעה! אבל הידעת שלכתחילה בכל שבת יש להקדים שסעודה ג' לא תהיה סמוך לשקיעה?

10 דק' לפני השקיעה, ובפרט בימי ספירת העומר שגם לפני אסור לאכול.. וכדברי השו"ע בס' רל"ה סעיף ב' וז"ל: אסור להתחיל לאכול חצי שעה סמוך לזמן ק"ש של ערבית וכתב המשנ"ב בס"ק י"ט ומשמע מהמגן אברהם דאפי' במוצ"ש יש להזהר שלא להתחיל אז הסעודה ועיין רצ"ט סק"א, עכ"ל.

ושם המשנ"ב התיר למי שלא אכל סעודה ג' שיאכל לאחר שקיעה ובתנאי שיהיה חצי שעה לפני צאת הכוכבים, (ומשום שסבר כר"ת, רסא ב') מוכח שמי שאוחז שצאת הכוכבים זה 20 דק' לאחר השקיעה, יש להקדים סעודה ג' לפחות בעשר דק'.. ובפרט שיש מקומות שהרים מסתירים השמש וי"א שהשקיעה מוקדמת בכעשר דק' מהמופיע בלוחות ובדאורי' יש לחשוש לזה, ואכן החזו"א אמר שאין לאכול סעודה ג' לאחר השקיעה, ולדעת האג"מ כשהתחיל במזיד מאוחר אינו מצטרף לזימון (דרשו), אמנם אותם המתפללים 20 דק' ראוי שיראו שוב קר"ש לאחר התפילה לחשוש לדעה השניה (פסקי תשובות בשם הגר"ש סלנט והגרשז"א).

הראוי להקביל פני השבת, ויזכה להמבואר שם בגמ' ל"נחלה בלי מצרים"...

ובהמשך כתוב: ולפי"ז דרך משל אם שקיעת החמה היא בשעה שש, אזי לפחות כעשר דקות קודם לכן כבר אסור בעשיית מלאכה מדין תוספת שבת, ובערב יוה"כ אסור באכילה ובמלאכה באותו הזמן, אף אם לא קיבל להדיא קבלת שבת או יוה"כ, וכן אין לו לעשות מלאכה או להתפלל מנחה בזמן הסמוך לשקיעת החמה דעל כרחו הוא שבת לגביי. ויש לעשות החשבון שיסיים את תפילת שמו"ע של מנחה לפני זמן זה ולא שיתחיל אז שמו"ע... (חוט שני ח"ד)

הנוסע בערב שבת למקום רחוק עם מכונית ויש מי שמכין לו צרכי שבת, צריך לחשב שיוכל להגיע קודם שבת, וכן לחשב שאם יהיה איזה עיכוב או תקלה שיוכל להגיע קודם השבת. ומעשה בהגאון רבי שלמה שמשון קרליץ זצ"ל שנסע סמוך לשבת והיה לאוטובוס תאונת דרכים ונפצע מכך הוא ואנשים אחרים שהיו באוטובוס, ואמר ע"ז מרן החזו"א זללה"ה שזה שזכות התורה שהוא לומד ויגע בה לא הגינה עליו זו אינה קושיא שהרי לפעמים מגיע גם לצדיק איזה עונש, אבל קשה מאי טעמא לא הגינה זכות התורה על שאר הנוסעים שלא ינזקו, ואמר שצריך לעיין אם הנסיעה היתה באופן שאסור היה לנסוע בערב שבת ועל כן לא הגינה עליהם זכות התורה. ואלו שנוסעים במכוניותיהם סמוך לכניסת השבת לאחר הצפצוף המודיע שזה הזמן הסמוך לשבת, יש בזה פריצת גדר בחומת שמירת השבת וזלזול בכבוד השבת, שמראים שעדיין לא מוכנים לשבת.

סיפר רבינו: היתה לי קביעות, מידי שבוע, ללמוד לכל הפחות פעם אחת בשבוע, איזה דין אחד לכל הפחות מהלכות שבת, כבר מצעירותי. כך היה שבוע אחר שבוע, בלי לדלג אף שבוע אחד. ואפשר שמפני כן זכיתי ללמוד וללמד, ובפרט הלכות שבת, ולחבר ארבעת ספרי "חוט שני" על הלכות שבת. [וכידוע רבינו מסר שיעור על הלכות שבת ועירובין מידי מוצאי שבת בפני

וכמו שכתב המשנ"ב בס' קפ"ח ס"י להנצל ממחלוקת הראשונים אם לומר רצה או יעלה ויבוא, וז"ל המשנ"ב בס"ק לג: ולפיכך אף אם חל ר"ח במוצ"ש יזכיר בברהמ"ז של שבת לבד ולא של ר"ח, ודוקא שגמר סעודתו מבע"י אבל אם אכל פת גם בלילה ויש עליו חיוב להזכיר גם של ר"ח ושניהן א"א להזכיר דהוי תרתי דסתרי דהיאך יאמר ביום השבת הזה ואח"כ יאמר ביום ר"ח הזה, דהא ר"ח ביום א' א"כ מוטב להזכיר של ר"ח דזה יש חיוב לכו"ע משא"כ בהזכרת שבת דיש פלוגתא בראשונים אם חייב להזכירו במו"ש... וי"א יזכיר רצה וגם יעלה ויבוא דאזלינן בתר התחלת הסעודה וגם בתר שעה שהוא מברך בו ולא קפדינן במה דנראים כסותרים אהדי דברצה נתחייב משעה שהתחיל הסעודה ביום ואח"כ כשנמשך הזמן ולא בירך והגיע לילה של יו"ט או של ר"ח ניתוסף עליו חיוב לזכור מעין המאורע של שעה שהוא מברך בו, עכ"ל וע"ש בביאה"ל.

אמנם יש להעיר שלכאורה המתפללים בימות החול מעריב 20 דק' לאחר השקיעה כל שבת יאסר עליהם להתחיל בסעודה ג'

בכה הקידוש והשותפות עם הקב"ה לעצור את חיית הטרף: סיפור מופלא מהספר הנפלא 'פניני פרשת השבוע' מאת הרב אשר קובלסקי שליט"א

כך פתח ואמר: 'חבל, כה חבל שלא באת קודם, לפני שקידשתי על היין. אילו היית בא אז, יכול הייתי להפעיל את כח השפעתי כשותף ביצירת העולם כולו, ולעצור את כוחות הרשע...'

רבי שלומק'ע נאנח, ושב והתעטף בשרעפי קודש. המעמד היה נורא הוד, ניכר היה כי קדוש ישראל משוטט בעולמות העליונים, מחפש מוצא מצרת בני ישראל. הוא ירד וטבל במקוה, ולאחר שעלה, נייער ואמר: 'הרי כבר קידשתי על היין, אני כבר שותף עם הקדוש ברוך הוא... וכשותף, הריני יכול לקבוע כי הרשע הנאצי יספוג מהלומה קשה, יפול ויתרסק ולא יקום עוד, ושערה לא תיפול מראש אף יהודי השוכן בציון! העומדים סביב נחרדו מדברי הצדיק, הגוזר גזירה בכוח השותפות שבקידוש ליל שבת. הם האזינו לדבריו במורא ופחד, אך נרגעו קמעא בשומעם את קביעתו הנחרצת...

לימים, התברר כי אכן באותו לילה פרץ רומל קדימה, בראש צבא אדיר מימדים שכלל למעלה ממאה אלף לוחמים, קרוב לחמש מאות מטוסים וטנקים רבים. אך לאחר התקדמות קלה נאלץ לעצור, וכנגד כל הסיכויים הצליח הצבא הבריטי להכניעו ולהנחית עליו מכה קשה, שאילצה אותו לסגת לאחר שספג אבידות כבדות בכל שורות צבאו...

כי זהו כוחו של הקידוש. עוצמתו רבה, יכולותיו עצומות. כל יהודי הופך לשותף, בעל יכולת לקבוע, בעל שליטה בנעשה. את הדקות היקרות של הקידוש יש לייקר, להתכונן אליהן, להיערך, להתבונן בעובדה כי זכינו להכריז שבורא עולם ברא את עולמו בששה ימים ושבת ביום השביעי, ובכך נהפוך לשותפיו הנאמנים בבריאה כולה!

מעניין לציין, את מה שביאר הרה"ק מטשורטקוב זי"ע, כי מסיבה זו אנו ממהרים להיפרד מהמלאכים המלווים אותנו בשובנו הביתה בליל שבת, ואומרים להם 'צאתכם לשלום... במבט ראשון הדבר נראה מוזר - מדוע שנשלח את המלאכים מיד? מדוע לא נבקש מהם להישאר עמנו לשעת סעודת השבת כולה?

התשובה טמונה בנוסח 'צאתכם לשלום', הרומז לעזיבת המלאכים את הבית מיד, עוד לפני הקידוש, כדי לגלות לנו עובדה יקרה: המלאכים אינם נותרים איתנו בעת הקידוש, הם אכן ממהרים לעזוב... מלאך הרואה בן אנוש מגיע לדרגת שותפות עם בורא עולם, מתמלא קנאה, אינו יכול לראות את המחזה הנורא הזה... לפיכך, אנו מבקשים מהמלאכים לעזוב את הבית לפני הקידוש, כדי שלא יראו לאיזו דרגה אנו מגיעים, דרגה שהם אינם יכולים לגעת בה...

זהו פלא מופלא: יש לנו רגע בלעדי, בו אנו הופכים לשותפים עם בורא עולם, בדרגה גבוהה יותר ממלאכי מעלה שרפי קודש! יש לנו הזדמנות חד שבועית, בה אנו הופכים שותפים בעלי השפעה רבה, בעלים של ממש על עולם ומלואו, וברצוננו ובכוחנו נוכל לשנות, להפוך, לשפר, לקבוע!

היה זה בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. התבערה הנוראה התחוללה באדמת אירופה, והידיעות על השואה האיומה הגיעו עד לארץ הקודש, זורות פחד ואימה בקרב העם היושב בציון. מלכתחילה, היה ברור כי שאיפתו של העמלק הנאצי היא להשתלט על העולם כולו, תוך 'ניקוי' כל פינות תבל מכל מי שבשם ישראל ייקרא.

להט החרב הנאצית המתהפכת על ראשם של יהודי אירופה, לא ידע שובעיה. בזו אחר זו כילו הנאצים ערים ועיירות, קהילות ומשפחות, אשר קידשו שם שמיים בחייהן ובמותן על שמו יתברך, תחת מכונות ההשמדה האינטנסיביות. ככל שהלך וגבר זרם הידיעות על המתרחש תחת שמי אירופה הבורערים, ככל שהתרבו החדשות הרעות מהאדמה ספוגת הדם והדמעות, הלכו החרדה והאימה וקנו שביתה בלב. בשלב מסוים, כבר לא נותר ספק בדבר כוונתו של המשטר הנאצי. כוחות גרמניה ואיטליה התאחדו יחדיו, חצו את גבולות אירופה והחלו כובשים נתחים נכבדים מאדמת אפריקה. תוכנית המשטר הנאצי היתה ברורה - לכבוש את כל מה שנשאר מהמזרח התיכון, ולהשתלט על יבשת אסיה כולה.

היישוב היהודי הקטן בארץ ישראל, היה נתון במתח גורלי. לא היה לאיש ספק מה יעלה בגורל היהודים אם התוכנית הגרמנית תעלה יפה חלילה. הפחד הפך לחרדה, האימה לבהלה. מארץ ישראל הקטנה לא היה לאן לברוח, אירופה כולה היתה כבושה, וגם במזרח התיכון - לא היה מקלט בקרב המדינות המוסלמיות השכנות. מפורסמים סיפורי המופת סביב תפילותיהם של עם ישראל בראשות גדולי ישראל באותה תקופה קשה, בכותל המערבי ובציון ה'אור החיים' הקדוש. היו אלה ימי מתח נוראיים, בהם היה ברור כי לשלטון הבריטי בארץ אין כמעט סיכוי להילחם מול הצבא הגרמני החזק, ונראה היה כי זה ענין של זמן עד שארץ ישראל תיפול שדודה בידי חיית הטרף הנאצית... למרות חולשת הצבא הבריטי, בהיותו עייף ותשוש ממהלך המלחמה, הצבא הגרמני התכונן לקרב באופן מוקפד. המצביא רומל עטור הנצחונות והשבחים נשלח במיוחד מגרמניה, לפקד על קרב הפריצה נגד הכוחות הבריטים בשלהי שנת תש"ב. עד אז עמדו הכוחות הגרמנים במצרים, נערכים לפריצה צפונה נגד כוחות בעלות הברית.

היה זה בליל שבת. בשעה מאוחרת, הגיע החסיד רבי שלמה אליעזר הלפרין זצ"ל, מקורבו ואיש סודו של הרה"ק רבי שלומק'ע מזוועהיל זי"ע, למעון הרבי. ר' שלמה הגיע במרצה, פניו חיוורות, ובקול לא לו לחש לרבי 'שמעתי אומרים כי הנאצים פרצו צפונה, והם שועטים לכיוון ארץ ישראל... משמעות הבשורה היתה ברורה. ענין של כמה ימים עד שארץ ישראל כולה תימחץ תחת המגף הנאצי. גורל היהודים גם הוא ברור, ולא לטובה...

רבי שלומק'ע שמע את הבשורה הקשה ונחרד. עיניו נעצמו, הוא התעטף בשרעפים, והחל מתנועע בדבקות עצומה. אחר